

Ordeorgaan van de Orde van Zwiegen en Jaoknikken

HET ORDEORGAAN VAN DE ORDE VAN ZWIEGEN EN JAOKNIKKEN IS EEN UITGAVE VAN VAKBLADUITGEVERIJ DIEN

De mantel der liefde van Moeder Marij **MANTELZORG**

• door Merly R. James

Moeder Marij Meylers was al 12½ jaar overste bij de Orde van Zwiegen en Jaoknikken. Onlangs had ze dit blij gevierd in een Varssevelds etablissement. Toch had ze zorgen. De zusters kwamen op leeftijd en ook in de orde had de krimp toegeslagen.

Uit Rome was een taskforce opgezet om de Ordes weer op orde te krijgen, maar behalve zij-instromer Gerdina, had het nog niet tot aanwas geleid. Bedrukt liep ze onder de eiken richting landgoed Idink. Met de roomse rupsen in het vizier sloeg ze het habijt nog eens strak om haar gezicht. Onlangs was ze als processiedeskundige toegetreden tot het crisisteam 'De 10 Plagen'. De nazit met de brandweercommandant was vaak knus en warm. Hij bluste dat dan weer en voorkwam zo andere crises.

Marij's mantel zat strak. Door alle spanningen was ze aangekomen. Haar veilige habijt voelde nu als een knellend harnas. Op het smalle pad gleed haar blik als vanzelf naar de prachtige beuken. Lief omstrengheld met bosrank leunden ze tegen elkaar. Zo bleven ze overeind, in weer en wind.

Ze moest denken aan de zorg die ze vroeger in het Limburgse Slenaken hadden voor opa Sjef. Hij woonde bij haar ouders en zo fijn was dat niet altijd. Opa was mijnwerker geweest en hoestte en mopperde veel. Ook sloeg hij soms haar kat met zijn stok. Als kind was ze zelfs wat bang voor hem en zijn gerochel. Vanwege een lang ziekbed werd opa jarenlang in hun woonkamer verzorgd. Nu nog hoorde ze soms het borrelende wa-

Moeder Marij Meylers rept zich zó energiek huppelend naar het dorp dat fotograaf Grootgeldt haar amper in beeld krijgt.

ter van de vernevelaar. Zijn gedrag werd door haar ouders altijd met de mantel der liefde bedekt.

Wandelend filosofeerde ze verder over de zorg in Nederland. Op één of andere manier stond haar de geregisseerde mantelzorg tegen. Juist vanwege het contrast met de zakelijkheid waarmee de overheid zelf met de zorg omging.

Ze zag hoe natuurlijk de bomen met elkaar waren verstrengeld. In harmonie deelden ze voedsel, licht en lucht. Het bladerdek was als een deken dat ze beschermde tegen zon, wind en regen. Zonder drang zorgden ze als vanzelf voor elkaar. Zelfstandig en solitair waar het kon. Leunend en steunend waar nodig. En alles standvastig in ver-

binding met de aarde. Zonder regels, maar zoals het komt en gaat. 'Let it be', meende ze de oude eik wijselijk te horen spreken. Hoe onnatuurlijk was de regelzuchtige bemoeienis van de overheid met de mensen-mantelzorg. Mantelzorg was een gemanagede wereld van verwachtingen geworden die mislukte inkoop en aanbestedingen moest bedekken. En met de gemarketeerde visie van eigen kracht (eerst) moesten de tochtende gaten en kieren in deze jas gedicht worden door familie, burens en kennissen. En als ze dat teveel werd, was er voor hun ook zorg. Dit kon zo niet verder.

Marij maalde nog even door en plots, met haar voeten in het groene mos, had ze de oplos-sing. De MKB-er, de vakman aan huis werd de mantelzorger. Bij elke klus zouden ze direct even nagaan welk mantelklusje er nog lag. Hoe multidisciplinair kon het zijn?

Ze zag voor zich hoe de riool-reiniger wat taken overnam bij stoelgangprobleempjes. De installateurs een handje hielpen met de steunkousen, en de nutsbedrijven met de vrijgekomen tijd door de slimme meters bloeddrukgegevens verzamelden. Marij zou met dit idee naar de Achterhoek board gaan. Meer zorg-innovatie konden ze zich niet wensen: smart-mantel-industrie. Heel Europa zou uitlopen voor deze unieke zorgwijze en de hele regio zou ook economisch enorm profiteren van deze baanbrekende combinatie. Weer vol energie maakte ze een sprongetje en liep terug richting het dorp. Het habijt voelde weer als een ware mantel van liefde.

Strengelend vlechtwerk

Stromende sappen bomen

Steun en harmonie

Vlecht strengelend werk

Boom de sappende stromen

Stemmen symphonie

Hierboven het sirenengedicht 2018, Een tweetal haiku's geschreven door Hans Mellendijk. Het eerste in het kader van een kunstproject voor de Kunstwandelpadroute Hummelo, dat dit jaar tussen Pasen en Pinksteren te zien was op landgoed Enghuizen te Hummelo, in een installatie van de dichter samen met beeldend kunstenaar Marijke Schellekens. De op vier transparante panelen afgedrukte regels samen met foto's van boomstammen omstrengeld door klimop. Zijn nu tot 10 september te zien op landgoed Hackfort te Vorden.

Het sirenengedicht 2018 werd voorgedragen door

Ans Duitshof, Hetty Hiddink, Greetje Lammers, Alie Nijland, Marian ten Holder, Lieke Tuenter en Henny Tuenter.